

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobkyně: **T. L. N. N.**, nar. X, st. příslušnost Vietnam, bytem H. 74, D., zast. JUDr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 27. 12. 2010, čj. MV-69828/VS-2010-6,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobou podanou Městskému soudu v Praze žalobkyně napadá rozhodnutí ministra vnitra ze dne 27. 12. 2010, čj. MV-69828/VS-2010-6, kterým byl zamítnut rozklad žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 5. 2010, č. j. OAM-4141-211TP-2009, jímž byla žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu zamítnuta podle § 75 odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, dále jen „zákona“, neboť neprokázala zajištění prostředků k trvalému pobytu na území České republiky v intencích ustanovení § 71 odst. 1 zákona a nedoložila doklad potvrzující účel pobytu podle § 70 odst. 2 písm. c) zákona resp. doklad potvrzující její nezaopatřenost.

Žalobkyně uplatnila v žalobě tyto skutkové a právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí:

Žalobkyně tvrdí, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného v odůvodnění neobsahuje řádné, určité a srozumitelné vypořádání se s námitkami uvedenými žalobkyní v jím podaném rozkladu, a to především ve vztahu k otázce použitelnosti sporných dokladů, předložených k

žádosti o povolení k trvalému pobytu Žalovaný se spokojil s pouhým konstatováním, že sporné listiny nelze považovat za relevantní doklady, aniž by blíže uvedl úvahy, které jej, stejně jako správní orgán I. stupně, k takovému závěru vedly. Z tohoto důvodu dle žalobkyně rozhodnutí žalovaného trpí vadou nepřezkoumatelnosti, a to pro nedostatek důvodů. Žalobkyně namítá ve vztahu k důvodu pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 75 odst. 1 písm. a) zákona pro nepředložení dokladu potvrzujícího účel pobytu na území, resp. dokladu prokazujícího nezaopatřenost žalobkyně, že ustanovení § 70 odst. 2 písm. c) zákona nestanoví, jak má vypadat takový doklad, pouze uvedením pár příkladů naznačuje, co lze mimo jiné za takový doklad považovat. Analogicky se dle ustanovení § 15a odst. 3 písm. a) zákona za neopatřenou osobu považuje vyživovaný cizinec, který se soustavně připravuje na budoucí povolání. Definici soustavné přípravy na budoucí povolání obsahuje pak ustanovení § 12 až § 15 zák. č. 117/1995 Sb. Žádný zákonný předpis však nespécifikuje náležitosti dokladu, který tuto skutečnost dokládá. Bylo tedy zcela na žalobkyni, jakým způsobem doloží, že je zletilým nezaopatřeným dítětem, podmínkou pouze je, aby z dokladu tato nezaopatřenost vyplývala, což dle mínění žalobkyně doložila. Žalobkyně ve vztahu k důvodu pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 75 odst. 2 písm. a) zákona pro nepředložení dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, uvádí, že podle ust. § 71 odst. 1 zákona je za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území považován doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob nebude nižší než součet částek životních minim cizince a společně s ním posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem. Tato částka byla správním orgánem I. stupně stanovena ve výši 17.870,- Kč. Žalobkyně doložila v rámci řízení před správním orgánem I. stupně potvrzení Československé obchodní banky, a.s., o zůstatku na bankovním účtu vedeném na jméno matky žalobkyně ve výši 504.386,03 Kč ze dne 5. 1. 2009 a přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008 otce žalobkyně. Znění ustanovení §§ 75 odst. 2 písm. a) zákona a § 71 odst. 1 zákona je třeba vykládat v souladu s účelem, jelikož zákonem není stanoveno, jak takový doklad má vypadat, je tedy na žadateli, aby prokázal, z jakých finančních zdrojů bude měsíčně hradit své životní náklady. K potvrzení o zůstatku na bankovním účtu uvedl správní orgán I. stupně, že tento neodpovídal zákonným požadavkům, které jsou na tuto náležitost ve smyslu ustanovení § 70 odst. 2 písm. d) ve spojení s § 71 odst. 1 zákona kladeny, neboť žádným způsobem nedokládal stálý a pravidelný příjem zákonné zástupkyně žadatelky. Podle názoru žalobkyně se nelze s výše uvedeným hodnocením správního orgánu I. stupně ztotožnit, neboť je nepřezkoumatelné z nedostatku důvodů. Žádné zákonné ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. nestanoví, že pravidelný měsíční příjem musí pocházet pouze z určitých zdrojů, za který nelze považovat soukromé úspory žadatele nebo jeho rodinných příslušníků. Žalobkyně pro doplnění uvádí, že je jí známa informace uveřejněná na webových stránkách MV ČR, v níž je uvedeno, co považuje správní orgán I. stupně za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu. Z obsahu této informace vyplývá, že se za tento doklad považuje především doklad o prostředcích plynoucích z výdělečné činnosti dotčených osob. Jedná se však o výklad příkladný. Tedy správní orgán nemůže hodnotit žalobkyni předložené potvrzení o zůstatku na bankovním účtu jako nevyhovující ustanovení § 70 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 71 odst. 1 zákona, když tento vyžaduje potvrzení o příjmu zcela obecně. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně posuzoval žalobkyni předložený doklad dle ustanovení § 71 odst. 1 zákona pouze dle výčtu dokladů uveřejněných na výše uvedené internetové stránce, jednalo se ze strany tohoto správního orgánu o nezákonný zužující výklad v neprospěch žalobkyně, který je v přímém rozporu se zásadou zákonnosti.

Žalovaný v rámci svého písemného vyjádření k žalobě uvedl, že Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců jakožto pasivně legitimovaný správní orgán ve věci se

ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Ve smyslu ust. § 2 odst. 4 správního řádu má být přijaté řešení v souladu s veřejným zájmem. Orgány cizinecké policie i ministerstvo vnitra jako celek je mj. povoláno hájit veřejný zájem v této oblasti, tzn. v daném případě zájem na důsledném dodržování pobytového režimu cizinců v rámci platného českého práva. V daném případě lze poznamenat, že ze strany správního orgánu byla vůči žalobkyni prokázána maximální vstřícnost a trpělivost, když celkem 3 x ! na její žádost přerušil řízení za účelem doložení požadovaných dokladů, což je více, než v jiném případě Městský soud v Praze připustil (srov. např. rozsudek 11 A 13/2010). Jelikož žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci žalovaný navrhl, aby byla jako nedůvodná zamítnuta.

Žalobkyně repliku k vyjádření žalovaného nepodala.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Ze správního spisu vyplývají následující pro posouzení věci podstatné skutečnosti:

Žalobkyně dne 9. 4. 2009 na Velvyslanectví České republiky v Hanoji podala žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona, tj. bez předchozího pobytu na území České republiky a jako zletilé nezaopatřené dítě cizince pobývajícího na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu za účelem společného soužití těchto cizinců. Otec žalobkyně N. Y N., nar. X, má povolen trvalý pobyt od 1. 3. 2006, matka T. H. P., nar. X, má povolen trvalý pobyt od 27. 5. 2004. Žalobkyně má ukončené středoškolské vzdělání v zemi původu.

Dne 10. 5. 2010, č. j. OAM-4141-211TP-2009 bylo rozhodnutím Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra podle § 75 odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. b) zákona žádost zamítnuta proto, že žadatelka neprokázala zajištění prostředků k trvalému pobytu na území České republiky v intencích ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a nedoložila doklad potvrzující účel pobytu podle § 70 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, resp. doklad potvrzující její nezaopatřenost. Prvoinstanční správní orgán také posuzoval podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, zda jeho rozhodnutí nebude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobkyně a dospěl k závěru, že nebyly zjištěny skutečnosti, které by takový závěr odůvodňovaly, neboť žalobkyně až dosud žije ve Vietnamu odděleně od svých rodičů, kteří dlouhodobě žijí v České republice. V napadeném rozhodnutí se rovněž upozorňuje, že žadatelka má možnost si případný pobyt na území České republiky upravit prostřednictvím jiných forem pobytu, jak to umožňuje zákon o pobytu cizinců.

V rozkladu podaném proti zamítavému rozhodnutí žadatelka včas formální rozklad, v němž uvedla, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když správní orgán neakceptoval jako relevantní doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu žalobkyně a společně s ní posuzovaných osob potvrzení Československé obchodní banky, a.s. ze dne 5. 1. 2009 o zůstatku 504.386,03 Kč na bankovním účtu vedeném na jméno matky žalobkyně. Žalobkyně uvedla, že jelikož zákon nestanoví, jakým způsobem se má doložit stálý a pravidelný příjem, je na ní, aby prokázala, z jakých finančních zdrojů bude měsíčně hradit své životní náklady. Pokud lze měsíčně čerpat částku pouze z finančních zdrojů jejích a společně posuzovaných osob, aniž by byl zatěžován sociální systém České republiky, je lhostejné, z čeho jsou životní

náklady žalobkyně hrazeny. Z výše uvedené částky je podle žadatelky zřejmé, že její rodina má dostatečné finanční prostředky na životní náklady na více než dva roky, aniž by kdokoli vyvíjel výdělečnou činnost. Žalobkyně shodně jak v žalobě odkázala na webové stránky Ministerstva vnitra, kde je uvedeno, že za relevantní doklad se považuje především doklad o prostředcích plynoucích z výdělečné činnosti dotčených osob, jedná se však o výklad příkladný, proto nelze hodnotit předložené potvrzení o zůstatku na bankovním účtu jako nevyhovující ustanovení § 70 odst. 2 písm. d) ve spojení s § 71 odst. 1 zákona, když toto ustanovení vyžaduje potvrzení o příjmu zcela obecně a nekonkrétně. Požadavek správního orgánu je tak ze strany správního orgánu o nezákonný zužující výklad daného ustanovení v neprospěch žadatelky. K posouzení daňového přiznání otce, žalobkyně v rozkladu namítla, že správní orgán výzvou k předložení doplňujících náležitostí konkludentně uznal, že daňové přiznání lze považovat za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu, ačkoliv ani z něho nelze usoudit na stálý a pravidelný příjem, ani kdyby žadatelka doložila i zbylé požadované doklady. K tomu žadatelka učinila závěr, že správní orgán hodnotil každý předložený doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území České republiky odlišně a rozporně, tedy podle žadatelky v rozporu se zásadou legitimního očekávání a zatížil tak své rozhodnutí nepřezkoumatelností z důvodu vnitřní rozpornosti. U obou dokladů o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území České republiky se správní orgán zároveň dopustil zužujícího výkladu daného ustanovení v neprospěch žadatelky, neboť ustanovení § 70 odst. 2 písm. d) ve spojení s § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zcela obecná a nestanovují náležitosti, o nichž správní orgán poučoval nezákonně žadatelku a žádal jejich doložení, což způsobuje nezákonnost rozkladem napadeného rozhodnutí. Správní orgán dále porušil také ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, když nepřihlédl k tomu, že rodina žadatelky disponuje vysokými finančními částkami, ze kterých je schopna hradit dlouhodobě měsíčně veškeré životní náklady žalobkyně, tedy nepřihlédl k tomu, co vyšlo v řízení najevo. Dále žalobkyně namítala nezákonnost zamítnutí žádosti podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. a) zákona pro nepředložení dokladu potvrzujícího účel pobytu na území České republiky, přičemž účel žalobkyně doložila životopisem podepsaným místopředsedou obecního národního výboru, aby prokázala své nepřetržité studium od dosažení zletilosti do doby podání žádosti. Ustanovení § 70 odst. 2 písm. c) zákona však nestanoví, jak má takový doklad vypadat, pouze uvedením pár příkladů naznačuje, co lze mimo jiné za takový doklad považovat. Analogicky se podle ustanovení § 15a odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců za nezaopatřenou osobu považuje vyživovaný cizinec, který se soustavně připravuje na budoucí povolání. Definici soustavné přípravy na budoucí povolání obsahuje ustanovení § 12 - § 15 zákona č. 117/1995 Sb. Žádný zákonný předpis však nespecifikuje náležitosti dokladu, který tuto skutečnost dokládá. Je tedy zcela na žadatelce, jakým způsobem doloží, že je zletilým nezaopatřeným dítětem, podmínkou pouze je, aby z dokladu tato nezaopatřenost vyplývala. Žalobkyně je toho názoru, že účel doložila, pokud byl správní orgán opačného názoru měl žalobkyni vyzvat k odstranění vady, což neučinil. Nadto jeho závěr o tom, že doklad nevyhovuje je nepřezkoumatelný.

Ministr vnitra ve svém rozhodnutí, jímž rozklad zamítl, uvedl, že ze správního spisu je zřejmé, že žadatelka v předcházejícím řízení předložila jako doklad prokazující její nezaopatřenost, tj. soustavnou přípravu na budoucí povolání podle ustanovení § 15a odst. 3 písm. a) zákona svůj životopis podepsaný místopředsedou obecního národního výboru z místa svého pobytu v zemi původu. Tuto listinu ministr nepovažoval za relevantní doklad, jenž by prokazoval žadatelčino nepřetržité studium od dosažení zletilosti do doby podání žádosti, jak to již zkonstatoval v odůvodnění prvoinstanční správní orgán. Zpochybněna je rovněž věrohodnost potvrzení vzdělávacího střediska části Hai Ba Trung ze dne 1. 4. 2009, v němž se uvádí, že žadatelka je žákyní třídy průmyslových sítí, zatímco ve vlastnoručně psaném životopise žadatelka uvedla, že v období let 2007/2010 byla studentkou VUT v Saigonu a potvrzení o tomto studiu nepředložila.

Pokud jde o hodnocení dokumentace předložené žadatelkou k doložení zajištění prostředků k jejímu trvalému pobytu na území České republiky, a to výše popsaného potvrzení Československé obchodní banky, a.s. ze dne 5. 1. 2009 o zůstatku 504.386,03 Kč na bankovním účtu vedeném na jméno žadatelčiny matky, ztotožnil se ministr vnitra s názorem Ministerstva vnitra, že jakákoli výše vkladu v bance k určitému datu sama o sobě nevypovídá nic o tom, jaký je úhrnný měsíční příjem žadatelky a společně s ní posuzovaných osob, resp. neprokazuje, že úhrnný měsíční příjem nebude nižší, než součet částek životních minim žadatelky a s ní společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení, jak to požaduje ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ani neúplné daňové přiznání žadatelčina otce k dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2008 neobsahující část vyplněnou finančním úřadem resp. neobsahující výsledek vyměřovacího řízení finančního úřadu, bez dokladu příslušné správy sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného na sociálním zabezpečení za příslušné zdaňovací období a bez dokladu o výši zaplaceného pojistného na všeobecném zdravotním pojištění, jak to ve výzvě doručené žadatelce neprokazuje zajištěnost prostředků k trvalému pobytu na území České republiky v intencích ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žadatelka nesdělila správnímu orgánu ani důvody, které by jí tak běžně dostupné dokumenty bránily získat. Ministr dal žalobkyni za pravdu v tom, že daňové přiznání starší 180 dnů předložené v předcházejícím řízení nevyhovuje požadavku na stáří náležitosti žádosti, jež nesmí být podle § 72 zákona o pobytu cizinců starší 180 dnů. Jde však o podklad použitelný v souladu s ustanovením § 50 odst. 1 správního řádu, který správní orgán zhodnotil podle své úvahy a přihlédl k němu zcela v intencích ustanovení odst. 4 citovaného paragrafu. Tento postup svědčí o citovaným ustanovením uložené pečlivosti správního orgánu ve prospěch ochrany žadatelčina zájmu. Speciální právní úprava obsažená v § 72 zákona o pobytu cizinců má sice přednost před právní úpravou obecnou danou správním řádem, možnosti správního orgánu při shromažďování podkladů pro rozhodnutí o žádosti s cílem zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti v intencích § 3 správního řádu, se však v tomto případě speciální úpravou nevyčerpávají a použití úpravy obsažené v § 50 odst. 1 a 4 správního řádu nevylučují. Správní orgán proto v daném případě postupoval zákonně a nevybočil ani z diskrečního oprávnění, když žadatelkou předložené neúplné daňové přiznání zhodnotil jako podklad zajištěnost prostředků k trvalému pobytu na území České republiky neprokazující. Ze spisu vyplývá, že správní orgán opakovaně žadatelku vyzýval k doplnění podkladů a opakovaně přerušil řízení, jak o tom svědčí usnesení o přerušení řízení ze dne 23. 11. 2009, 22. 1. 2010 a 18. 2. 2010. Ministr vnitra se ztotožnil i se závěrem správního orgánu, že nevydání povolení k trvalému pobytu nebude mít dopad na soukromý a rodinný život žadatelky, neboť nemění dosavadní stav věcí, když žadatelka dosud žije odděleně od svých rodičů v zemi původu. Svůj případný pobyt na území České republiky může upravit v režimu ostatních forem pobytu podle zákona o pobytu cizinců.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Podstata žalobních námitek spočívá především v nesouhlasu s hodnocením důkazů předložených žalobkyní ze strany správních orgánů, neboť správní orgány vyhodnotily tyto důkazy jako neprokazující zajištění prostředků k trvalému pobytu na území České republiky v intencích ustanovení § 71 odst. 1 zákona, a rovněž jako nedokládající účel pobytu podle § 70 odst. 2 písm. c) zákona., resp. její nezaopatřenost.

Nutno souhlasit s žalobkyní v tom, že ustanovení zákona o pobytu cizinců nestanovují, jakým dokladem (pokud jde o formu) lze dané skutečnosti prokázat, na druhou stranu, a v tom také není mezi účastníky sporu, musí skutečnosti prokazující zajištění prostředků k trvalému pobytu a potvrzující nezaopatřenost žalobkyně z těchto dokladů věrohodně vyplývat.

Žádost žalobkyně byla zamítnuta ze dvou důvodů: prvním je nedoložení zajištění prostředků k jejímu trvalému pobytu na území České republiky, a druhým neprokázání nezaopatřenosti, tj. neprokázání soustavné přípravy na budoucí povolání podle ustanovení § 15a odst. 3 písm. a) zákona.

Podle ust. § 70 odst. 2 písm. d) je cizinec povinen předložit k žádosti o povolení trvalého pobytu rovněž doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu, nepředložení takového dokladu je pak důvodem zamítnutí žádosti dle ust. § 75 odst. 2 písm. b) zákona.

Podle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „Za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim9d) cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem9e) nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66 zákona může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy z podnikání. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmu.“

Správní orgán 1. stupně stanovil jako určující částku minimálního úhrnného měsíčního příjmu jejího a společně s ní posuzovaných osob ve výši 17. 870,-Kč. Výši stanovené částky žalobkyně nečinila spornou, žalobkyně v žalobě nesouhlasí s hodnocením jí předložených důkazů k splnění této podmínky ze strany žalovaného. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně k doložení zajištění prostředků k jejímu trvalému pobytu na území České republiky, předložila potvrzení Československé obchodní banky, a.s. ze dne 5.1.2009 o zůstatku 504.386,03 Kč na bankovním účtu vedeném na jméno žadatelčiny matky. Tento doklad však nedokládá stálý a pravidelný příjem, jak uvedl správní orgán 1. stupně ve svém rozhodnutí. Ministr vnitra souhlasil s názorem Ministerstva vnitra, že jakákoli výše vkladu v bance k určitému datu sama o sobě nevypovídá nic o tom, jaký je úhrnný měsíční příjem žadatelky a společně s ní posuzovaných osob, resp. neprokazuje, že úhrnný měsíční příjem nebude nižší, než součet částek životních minim žadatelky a s ní společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení, jak to požaduje ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. O tom, že doklad pravidelnost příjmu neprokazuje, byla žalobkyně poučena a v průběhu řízení vyzvána k předložení dokladu který by pravidelný příjem dokládal, za tím účelem bylo řízení opakovaně přerušováno. S těmito závěry správních orgánů nutno souhlasit doložená existence prostředků na účtu k určitému datu sama o sobě ještě neprokazuje pravidelný příjem ve stanovené minimální výši. Rovněž se soud ztotožnil s hodnocením druhého dokladu majícího prokázat zajištění prostředků. Dne 8. 2. 2010 bylo správnímu orgánu 1. stupně předloženo daňové přiznání otce žalobkyně k dani z příjmu

fyzických osob za zdaňovací období roku 2008. Jelikož se jednalo o neúplné daňové přiznání, které neobsahovalo část vyplněnou finančním úřadem, resp. neobsahující výsledek vyměřovacího řízení finančního úřadu, bez dokladu příslušné správy sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného na sociálním zabezpečení za příslušné zdaňovací období a bez dokladu o výši zaplaceného pojistného na všeobecném zdravotním pojištění, jak to ve výzvě doručené žadatelce uloženo, nelze jej považovat za věrohodný doklad prokazující pravidelný příjem. Přestože daňové přiznání bylo starší 180 dnů a nevyhovuje požadavku na stáří náležitosti žádosti, jež nesmí být podle § 72 zákona o pobytu cizinců starší 180 dnů, postupovaly správní orgány ve prospěch žalobkyně, když jeho provedení neodmítly, a v souladu s ustanovením § 50 odst. 1 správního řádu jej zhodnotily podle své úvahy a přihlédly k němu zcela v intencích ustanovení odst. 4 citovaného paragrafu.

Pokud jde o druhý důvod zamítnutí žádosti, žalobkyně předložila k prokázání nezaopatřenosti, tj. k prokázání soustavné přípravy na budoucí povolání podle ustanovení § 70 odst. 2 písm. c) a § 15a odst. 3 písm. a) zákona, svůj životopis podepsaný místopředsedou obecního národního výboru z místa svého pobytu v zemi původu. Soud musí přisvědčit správním orgánům v jejich závěru, že tento životopis nelze nepovažovat za relevantní doklad, jenž by prokazoval nepřetržité studium žalobkyně od dosažení zletilosti do doby podání žádosti, neboť jeví se jako nevěrohodné potvrzení vzdělávacího střediska části Hai Ba Trung ze dne 1. 4. 2009, v němž se uvádí, že žalobkyně je žákyní třídy průmyslových sítí, zatímco ve vlastnoručně psaném životopise žalobkyně uvedla, že v období let 2007/2010 byla studentkou VUT v Saigonu a potvrzení o tomto studiu. Tento rozpor vyjádřený už v prvostupňovém rozhodnutí žalobkyně nijak nevysvětlila ani neodstranila v rozkladu ani v žalobě.

Ze správního spisu se soud přesvědčil, že prvostupňový správní orgán opakovaně žadatelku vyzýval k doplnění podkladů a opakovaně přerušoval řízení, jak o tom svědčí usnesení o přerušení řízení ze dne 23. 11. 2009, 22. 1. 2010 a 18. 2. 2010, i tohoto postupu svědčí, že zjišťováním skutkového stavu se správní orgán zabýval mimořádně pečlivě, šetříce práv žalobkyně.

Prvostupňový správní orgán i Ministr vnitra se zabývali i tím, zda-li nevydání povolení k trvalému pobytu nebude mít dopad na soukromý a rodinný život žadatelky, a soud musí konstatovat, že nijak nepřekročili meze správního uvážení, jestliže dospěli k závěru, že zamítnutí žádosti nepředstavuje zásah do soukromého a rodinného života žadatelky, jelikož nemění dosavadní stav věcí, když žadatelka dosud žije odděleně od svých rodičů v zemi původu a svůj případný pobyt na území České republiky může upravit v režimu ostatních forem pobytů podle zákona o pobytu cizinců.

Vzhledem k uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů s tímto řízením spojených a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. září 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová